

Heissan!

Sanotaan, että kirjailijan pitäisi kirjoittaa sellaisista asioista, joista pitää, ja maailmassa ei ole kovin monta asiaa, josta pitäisin enemmän kuin suklaasta. Pari vuotta sitten juttelin erään ystäväni kanssa, jonka äidillä oli suklaagyritys... aah, mikä unelma! Siitä syntyi ajatus Suklaamuruset-sarjan kirjoittamisesta.

Olin tiennyt jo jonkin aikaa, että lukijani toivoivat sarjaa, jonka osat olisivat itsenäisiä kirjoja, jotta he hahmoihin tutustuttuaan voisivat seurata heidän tarinaansa myöhemmissä osissa. Ja suklaateeman ympärille sijoittuva sarja kuulosti täydelliseltä... etenkin kun ajattelin taustatutkimusta, jota joutuisin kirjaa varten tekemään! Suklaan maistelu on kovaa työtä, mutta jonkunhan sekin on tehtävä.

Päätin rakentaa tarinan viiden sisaruksen ympärille, joiden ihka uudessa uusperheessä vanhemmat pyörittävät suklaagyritystä. Kirjoja tulisi olemaan viisi, ja jokaisessa tapahtumat kerrottaisiin eri tytön näkökulmasta. Aloitin Cherrystä, yksinäisestä haaveilijasta, jolle aina sattuu ja tapahtuu ja joka huomaa ykskaks muuttavansa Somersetiin osaksi coolia Tanberryn perhettä. Elämä merenrantakalliolla sijaitsevassa kauniissa, vanhassa talossa on lähes täydellistä... kunnes Cherry ihastuu uuden sisarpuolensa poikaystävänsä ja idylli uhkaa tuhoutua.

Toivottavasti pidät Kirsikkasydämeistä, Suklaamuruset-sarjan ensimmäisestä osasta. Se on tarina totuudesta, valheista, elämästä ulkopuolisena... ja ihastumisesta väärään poikaan. No, mitä vielä odotat? Ota pala suklaata, käperry mukavasti tuoliin ja tutustu Cherryn tarinaan! Uskon, että pidät siitä!

Kiitos...

...Liam, Cal ja Caitlin, kuten aina rakkaudesta, nauruista ja siitä, että kestitte minua. Kiitos äiti, Joan, Andy, Lori ja koko ihana perheeni niin lähellä kuin kaukana. Iso halaus kaikille suurenmoisille ystäville: Helenille, Sheenalle, Fionalle, Mary-Janelle, Maggille, Jessielle ja kaikille muille, joista olen saanut juttu-, meili- ja bileseuraa ja kaverin kakun syötiin ja halauksiin... olette huippuja!

Kiitos Catrionalle siitä, että hän oli täydellinen avustaja, Martynille täsmennyksistä ja Darleylle ja hänen enkeilleen heidän kertakaikkisesta neroudestaan. Erityiskiitos ihanalle kustannustoimittajalleni Amandalle, että hän auttoi minua kaivamaan itsestäni ulos tarinan, jonka halusin kirjoittaa, ja kiitos Saralle, parhaalle kansitaiteilijalle / kansisuunnittelijalle, mitä olisi voisi toivoa. Kiitos myös Adelelle, Francescalle, Emilylle, Tanielalle, Sarahille, Kirstenille, Jennielle, Jaydelle, Lisalle ja koko mahtavalle Puffin-kustantamon poppoolle niin Iso-Britanniassa kuin ulkomailla.

Kiitos Sophielle, jonka jutut suklaata valmistavasta äidistään kylvivät mieleeni ajatuksen siemenen tästä kirja-

sarjasta, ja Caitlinille, jonka rakkaus Japaniin ja kaikkeen Japaniin liittyvään toivat tarinaan oman lisänsä.

Mutta ennen kaikkea kiitos lukijoilleni, jotka tekevät tästä kaikesta vaivan arvoista. Te pyysitte sarjaa, ja tässä se nyt on. Toivottavasti nautitte siitä!

Joitain asioita tulee ikävä, kun lähten Clyde Academysta... kuten makaronia juustokastikkeessa sipsikuorruksen kera, sinappista siirappivanukasta ja Ryan Cleggin niskan tuijottelua kuvaamataidon tunnilla. On myös asioita, joita ei tule ikävä, kuten matematiikan kokeet ja koulun muhennos ja Kirsty McRae. Kirsty McRaeta ei tule kyllä tippaakaan ikävä. Kirsty ja hänen kaverinsa tekevät minut hulluksi.

Heillä on kaikki: täydelliset hiukset, joissa on upeita raitoja, ja täydelliset koulupuvut. Sellaiset kivannäköiset, jotka on ostettu Buchanan Streetin TopShopista. He saavat kokeista hyviä numeroita, he ovat suosittuja, opettajat tykkäävät heistä, ja pojat rakastavat heitä.

Kaikki muut haluavat vain olla SAMANLAISIA kuin he... paitsi minä. Minä en ole vähääkään samanlainen kuin Kirsty McRae. Minulla ei ole täydellisiä hiuksia, koulupukuni on ostettu kirpputorilta ja hameessani on tahmea läiskä kohdassa, johon pudotin aamulla hillolevän. Minä en saa hyviä numeroita, pääasiassa siksi, että teen läksyt bussissa matkalla kouluun, eivätkä opettajat

tykkää minusta, paitsi englannin opettaja, jonka mielestä minulla on vilkas mielikuvitus.

En ole ihan varma, onko se tarkoitettu kohteliaisuudeksi.

En yksinkertaisesti käsitä, mikä Kirstyn tapaisessa työssä on niin mahtavaa.

Hän ei ole edes mukava. Kun olin seitsemänvuotias, kutsuin hänet meille syömään, ja hän valitti, ettei tykkää pekonileivistä, ja kysyi miksi kultakalallamme oli koiran nimi. En tiennyt silloin, että Kulkuri on koiran nimi. Se kai oli isän käsitys vitsistä.

Kirsty kysyi missä äitini oli, ja sanoin, ettei minulla ole äitiä.

”Älä ole tyhmä”, hän intti. ”Kaikilla on äiti. Kuka teillä laittaa ruuan? Kuka pyykkää ja silittää?”

”Isä tietysti!”

No, ei isä varsinaisesti silittänyt. Hän vain räpsytti pyykit märkinä, ennen kuin ripusti ne kuivumaan, ja nauroi, ettei muutamasta rypystä ole ikinä ollut haittaa kenellekään.

”Ovatko vanhempasi eronneet?” Kirsty kysyi kuiskaten. ”Karkasiko äitisi?”

”Ei tietenkään!”

Kirstyn silmät kaventuivat. ”Onko sinut adoptoitu?” hän kysyi. ”Koska et ole yhtään isäsi näköinen! Sinä näytät... no, kiinalaiselta tai japanilaiselta tai semmoiselta.”

”Minä olen skotti!” vastustin. ”Niin kuin isäkin!”

”Minäpä en usko, että hän on ollenkaan sinun isä-

si”, Kirsty täryytti ja alkoi hymyillä, kun näki kyyneleet silmissäni. Kun palasin kouluun maanantaina, Kirsty oli väittänyt kaikille, että olen adoptiolapsi ja että isäni siivoaa lattioita McBeanin suklaatehtaan tuotantohihnalla.

Hän siivosikin silloin tällöin, mutta Kirsty sanoi sen todella ilkeästi.

Kirsty McRaeta ei tule ikävä.

Ja siinä samassa Kirsty purjehtii kuin sanattomasta käskystä ruokalaan pienen ystäväjoukkonsa kanssa. He työntyvät jonon keulille ja maleksivat sitten pöytään, jossa minä istun yksin sipseillä kuorrutetun makaroni-juustokastikeannokseni kanssa. He rojahtavat viereeni salaattilautasineen suomatta minulle katsettakaan, heilauttelevat hiuksiaan, korjailevat huulikiiltoaan ja höpöttävät pojista ja treffeistä ja kynsilakasta.

”Hei, Sorcha, et uskalla heittää sipsillä neiti Jardinea!” Kirsty yllyttää. ”Et takuulla uskalla!”

Sorcha nappaa lautaseltani sipsin ja heittää. Sipsi käy johtajaopettajan tweedin verhoamalla olkapäällä ennen kuin putoaa lattialle. Neiti Jardine katselee ympärilleen otsa kurtussa, ja hänen katseensa nauliutuu minuun ja sipseillä ja makaronilla lastattuun haarukkaani, joka on pysähtynyt puolitiehen matkalla lautaselta suuhun. Hänen silmänsä kaventuvat syyttävästi, mutta hänellä ei ole todisteita ja hän jatkaa syömistä. Kirsty repeää kikattamaan hervottomasti, ja mulkaisen häntä jäätävästi.

”Mitä toljotat?” hän kivahtaa.

”En mitään”, sanon, ja suuni nytkähtää hymyyn. Sitä Kirsty juuri on... ei mitään.

”Mitä siinä virnuilet? Ihme friikki!” Kirstyn katse pyyhkäisee ylitseni kuin olisin jokin pieni ja niljakas ötökkä, jonka hän on löytänyt salaatinlehdestään, ja kerrankin käy niin, että uskallan vastata hänen katseeseensa. Nostan leukaani ja hymyilen, ja Kirstyn naama vääristyy raivosta.

Hän kääntyy sanomaan ystävilleen: ”Hei, tiesittekö, että Cherryn äidin mielestä Cherry oli niin täydellinen luuseri, että hän jätti tyttärensä ja karkasi toiselle puolelle maailmaa? Miltä se tuntuu, Cherry? Tietää, ettei oma äiti vaivautunut pysymään maisemissa?”

”Sinä et tiedä yhtään mitään äidistäni”, sanon hiljaa.

Kirsty nauraa. ”Kylläpä tiedän”, hän sanoo. ”Mehän kävimme samaa alakoulua. Eikös sinun äitisi ole filmitähti? Hollywoodissa? Niin sinä sanoit viidennellä. Tai ehkä hän on muotisuunnittelija New Yorkissa. Se oli sinun tarinasi kuudennella. Odotas, mitäs muita niitä olikaan? Malli, laulaja, balettianssija... Tokiossa, Sydneyssä, Ulko-Mongoliassa. Ihan totta, Cherry Costello, sinä olet oikea EMÄVALEHTELIJA!”

Kirsty nauraa, ja sillä hetkellä minä valehtelematta vihaan häntä.

”Antaisit jo olla, Kirsty”, Cara sanoo, mutta Kirsty ei ole ikinä osannut lopettaa ajoissa. Mieluummin hän tökkii uhrejaan terävällä kepillä, kunnes heistä vuotaa verta.

”Sinun äitisi ei ole näyttelijä, eihän, Cherry?” Kirsty sanoo häijysti, ja muut – Sorcha ja Carakin – hihittävät.

”Ei”, kuiskaan posket kuumina.

”Eikä hän ole muotisuunnittelija eikä malli eikä balettianssija?”

”Ei...”

Tuntuu kuin ruokalaan olisi laskeutunut hiiskumaton hiljaisuus. Kaikki haluavat kuulla, mitä Kirsty sanoo. He haluavat nähdä, kun luhistun.

”Ne olivat vain satuja, joita sepitit, jotta sinua pidettäisiin kiinnostavampana”, Kirsty laukoo. ”Eikö niin? Paitsi ettei se onnistunut, koska sinä et ole tippaakaan kiinnostava. Eikä äitisikään ole.”

Rintaani puristaa kuuma, kirvelevä häpeä. Yritän keksiä epätoivoisesti jotain nokkelaa heittoa, vastaiskua. Aivot lyövät tyhjää. Olen käyttänyt kaikki unelmani ja haaveeni, ja Kirsty on kuitannut ne valheiksi. No, ehkä ne olivat, vaikka osa minusta uskoi niihin.

”Sinun äitisi on varmaan täysin turha tyyppi niin kuin sinäkin”, Kirsty sanoo ilkeästi.

Työnnän tuolini taakse niin että kirskuu ja nousen pystyyn. Polveni uhkaavat pettää ja käteni tärisyvät, kun tartun makaronilautaseen. Minun pitäisi vain ottaa lounaani ja mennä istumaan toiseen pöytään ruokalan perimmäiseen nurkkaan, missä Kirsty ja hänen porukkansa eivät voi satuttaa minua.

Niin minun pitäisi tehdä.

Toisaalta ehkä on aika näyttää Kirsty McRaelle, mitä minä oikeastaan hänestä ajattelen. Eihän minulla ole enää mitään menetettävää.

Nostan lautaseni, jossa on makaronia, juustokastiketta ja sipsejä, ja kumoan sen Kirsty McRaen päähän. Katson, kuinka juustoklöntit valuvat pitkin hänen täydellisesti raidoitettuja hiuksiaan. Sipsit kierivät pitkin valkoisen paitapuseron hihoja jättäen rasvajälkiä, ja ketsuppi tuhrii hänen kermanvaalean ihonsa kuin veri.

”Ei. Ole. Totta”, Sorchalta pääsee.

Ja sitten koko ruokala puhkeaa – alkuun hitaasti ja empivästi – taputtamaan ja hurraamaan.

Neiti Jardinessa tekoni ei herätä ihailua. Hän ei näe sitä sankaruuden osoituksena, vaan ennen kaikkea ”ilkeänä ja harkittuna hyökkäyksenä koulutoveria kohtaan”, mikä on vähän paksua minun mielestäni. Siis jos olisin suunnitellut sitä, olisin valinnut päivän, jolloin ruokana olisi ollut muhennosta tai jotain muuta ällöttävää. Makaroni juustokastikkeessa on lempiruokiani.

Mutta neiti Jardine on vihainen, ja hänen huulensa puristuvat niin tiukaksi viivaksi, että melkein katoavat kokonaan.

”Kirsty-parka on kouluterveydenhoitajan vastaanotolla saamassa ensiapua”, hän sanoo. ”Sinulla oli onnea, kun hän ei saanut palovammoja tai vakavaa sokkia!”

Kohotan toista kulmaani. Kirsty-parka? Niin varmaan. Vakava sokki voisi tehdä hänelle hyvää. Ehkä hän siitä toipuessaan olisi unohtanut, että on ilkeä ja inhottava noita-akka. Epätodennäköistä, mutta mahdollista.

”Cherry, sinun käytöksesi on ollut kertakaikkisen epähyväksyttävää”, opettaja puhisee. ”Mitä pahaa Kirsty McRae on sinulle tehnyt?”

Räpytän silmiäni. Mistähän aloittaisi? Kertoisinko siitä kerrasta, kun hän ihan vain huvikseen huuhtoi jumppasukkani alas vessanpöntöstä? Vai siitä, kun hän toittotti kaikille, että oli nähnyt isän suklaapatukaksi pukeutuneena Sauchihall Streetillä jakamassa ilmaisia maistiaisia McBeanin Taystee-patukasta?

Pitäisikö kertoa, miten Kirsty puhuu niille oppilaille, joista ei **TODELLAKAAN** pidä? Viime kuussa hän katkaisi kuvaamataidon tunnilla Janet McNallyn vyötäisille ulottuvan palmikon paperileikkurilla. Eikä saanut mitään rangaistusta. Väitti vain, ettei ollut ollut lähelläkään paperileikkuria, ja jotenkin siinä kävi niin, että Janet sai itse syyt niskoilleen.

Älytöntä.

”Hän haukkui minua valehtelijaksi, opettaja”, kuiskaan.

Neiti Jardine tiirailee minua silmälasiansa yli. ”Valehtelijaksi... no, se on ikävästi sanottu”, hän myöntää. ”Mutta toisaalta monet opettajat ja oppilaat ovat huomauttaneet... mitenäs sen nyt sanoisi... sinun kyvystäsi värittää totuutta.”

Räpytän silmiäni. Kouluni johtaja taisi juuri kutsua minua valehtelijaksi.

”Vaikuttaa siltä, Cherry, ettei koulunkäyntisi ole alkanut parhaalla mahdollisella tavalla täällä Clyde Academyssa”, hän sanoo. ”Pakko tunnustaa, että olen vähän huolissani. Tiedän, että sinulla on ollut aika epätavallinen lapsuus, mutta se ei oikeuta kuitenkaan kertomaan perättömiä juttuja. Tietääkseni väitit viime viikolla opet-

taja Mercierille, ettet voinut palauttaa kuvaamataidon kotityötä, koska vuohi oli syönyt sen. No mutta, ihan totta, Cherry, vuohi? Glasgowissa? Odotatko sinä ihan tosissasi meidän uskovan?”

Odotan, ja ihan tosissani, koska se on totta. Olimme käymässä yksien isän vanhojen taidekoulukaverien luona Bordersissa sinä viikonloppuna, ja istuin yli tunnin auringossa piirtämässä pikkutarkkaa lyijykynäluonnosta isän viulusta. Olin ylpeä siitä piirustuksesta. Sitten kun söimme lounasta, naapurin vuohi pääsi livahtamaan puutarhaan. Se söi piirustukseni, järsi palan piknikviltin nurkasta ja puraisi aurinkolasini siististi kahtia.

Toivottavasti se sai ruoansulatusvaivoja.

”Jos kerrot liikaa pieniä valkoisia valheita, lopulta tulee vaihe, jolloin sinua ei enää kuunnella”, neiti Jardine jatkaa. ”Oletko kuullut tarinan pojasta, joka huusi sutta?”

”Olen, opettaja”, sanon väsyneesti.

Siitä huolimatta hän kertoo minulle haukotuttavan tarinan pikkupojasta, joka valehtelee koko ajan, kunnes sitten eräänä kauniina päivänä, kun hän näkee suden ja yrittää kertoa perheelleen, kukaan ei usko häntä. Ja susi syö hänet suihin.

Tarinan opetus on selvä. Jos en lakkaa kertomasta hättävälheita, saatan joutua suden mahaan, ja se on täysin oma syyni.

”Perättömien juttujen on loputtava”, opettaja sanoo. ”Ennen kuin ne riistäytyvät täysin käsistä. Kesäloman jälkeen järjestän sinulle viikottaisen tapaamisen koulu-

kuraattorin kanssa. Tämänpäiväinen mielenilmaus oli ilmeisesti poikkeuksellista käytöstä sinulta, mutta se on yhtä kaikki huolestuttavaa. Me haluamme auttaa sinua, Cherry. Tuo sinun pakonomainen valehtelusi pitää saada loppumaan, ja lisäksi sinun pitää oppia hillitsemään vihan tunteitasi.”

Poskeni punehtuvat. Pakonomainen valehteluni? Vihan tunteeni? Mitä opettaja oikein yrittää sanoa?

”Minä en tule tänne enää kesäloman jälkeen, opettaja”, sanon niin kohteliaasti kuin osaan. ”Isä on rakastunut. Hän jättää kaiken ja muutamme Somersetiin hänen uuden tyttöystävänsä luo isoon taloon, joka sijaitsee jyrkänkäteellä meren rannalla. Meistä tulee oikea perhe, ja me rikastumme myymällä luksusluomusuklaata.”

Neiti Jardine luo minun pitkän, säälivän katseen.

”Niinpä. Tuota minä juuri tarkoitin, Cherry!” hän tuhahtaa. ”Ethän sinä tietenkään muuta asumaan kallionjyrkänkateelle Somersetiin! Isäsi valmistaa McBeanin suklaatehtaassa Taystee-patukoita ja kerää hihnalta vialliset kappaleet, jotka eivät ole sen enempää luksusta kuin luomuakaan ja tuskin tekevät kenestäkään rikasta, siitä lie net samaa mieltä. En käsitä, mistä tuo sinun mielikuviaksesi kumpuaa!”

”Mutta, opettaja –”

”Eiköhän sinun isäsi olisi kertonut meille, jos olisi lähdössä, vai mitä?” hän sanoo.

Sormeni hipaisevat laukussa olevaa kirjekuorta. Isän kirje johtajaopettajalle on ollut siellä jo viisi päivää ja ry-

pistynyt rypistymistään. Sen yhdessä kulmassa – kohdassa, johon minulta loiskahti eilen Irn-Bru-limsaa – on oranssi tahra, ja toisaalla on katkenneen mustekynän jättämä tahmea sininen läiskä. Sen antamisessa ei olisi paljon järkeä, ei kun neiti Jardine pitää koko kallionjyrkän-teelle muuttamistarinaa pelkkänä mielikuvituksena.

On totta, että isäni on töissä McBeanin suklaatehtaassa. On ainakin vielä seuraavat kaksi viikkoa, minkä jälkeen hän ripustaa essunsa naulaan, nostaa lopputilin ja saa läksiäislahjaksi muovikassillisen epäonnistuneita Taystee-patukoita – niitä, joista jäi jostain syystä keksikerros pois välistä tai joiden päältä puuttuu valkosuklaakiehkura tai joista tuli läshtäneitä ja muhkuraisia. Niitä patukoita tulee ikävä.

Sitten alamme pakata, puramme elämämme osiin, suljemme sen pahvilaatikoihin ja jätesarjoihin ja lastaamme omaisuutemme isän punaiseen farmariin ja hurautamme auringonlaskuun. No, emme varsinaisesti auringonlaskuun, koska isä haluaa päästä matkaan aikaisin, mutta ymmärrät varmaan mitä tarkoitan.

Me todella muutamme Somersetiin taloon, joka sijaitsee kallionjyrkän-teellä. Neiti Jardinella ei ole hajuakaan siitä, miten omituista elämäni on.

”Ei enää valheita, Cherry”, hän sanoo.

”Eeh... ei, opettaja.”

”Ja tietysti sinun pitää pyytää anteeksi Kirsty McRaelta.”

”Niin tietysti”, sanon hammasta purren.

Neiti Jardine marssittaa minut terveydenhoitajan vas-

taanotolle, missä Kirsty istuu käpertyneenä upottavaan tuoliin, hörppii limsaa ja mutustaa keksejä. ”Keksit ovat hyväksi sokissa”, hän sanoo vinosti hymyillen.

En välitä, koska Kirstyllä on myös makaroninjämiä toffeen ja pähkinän värisiksi sävytetyissä hiuksissaan, ja hänessä on pikkuisen ällöttävä haju. Olen niin ilkeä, että tunnen vahingoniloa.

”Cherry haluaa sanoa sinulle jotain, Kirsty”, neiti Jardine sanoo.

Kirstyn suu venyy korviin ja silmät loistavat voitonriemusta.

”A–anteeksi. Olen pahoillani, Kirsty”, änkytän.

Mutta en ole tippaakaan pahoillani. Ja eihän opettaja varmaan tahtoisi minun valehtelevan. Minunhan piti kääntää uusi lehti ja ruveta rehelliseksi totuudenpuhujaksi. Ei enää valheita.

Katson Kirsty McRaeta silmiin. ”Olen tosi pahoillani siitä, että... että... olet tuollainen ilkeä, kostonhimoinen ja INHOTTAVA pikku noita.”

Silloin neiti Jardine ilmoittaa, että minut on erotettu määräajaksi, olen tehotarkkailussa ja istun jälki-istunnossa mahdollisesti koko lopun elämäni.

Neiti Jardine soittaa tietysti isälle ja kertoo kaiken. Hän soittaa sillä samalla sekunnilla, kun isä tulee töistä kotiin ja ennen kuin hän ehtii vaihtaa edes vaatteita. Minun rikokseni ovat selvästi niin kauheita, ettei niiden kertomis-
ta voi viivyttaa hetkeäkään.

Piileskelen keittiön oven takana kuuntelemaan.

Isä yrittää sukia pystytukkaansa ojennukseen. Hän varistaa yltään työhaalarit ja tavoittelee kuunnellestaan mahdollisimman vakavaa ilmettä. Neiti Jardinella on sellainen vaikutus ihmisiin.

Kuulen paljon pitkiä hiljaisuuksia ja paljon huokailua. Isä sanoo usein ”vai niin” surullisen kuuloisesti. Mitä opettaja kertoo hänelle? Että tarvitsen koulukuraattorin apua? Että olen väkivaltainen hullu, joka elää mielikuvi-
tusmaailmassa?

Itsellään on ylivilkas mielikuviutus, sanon minä.

Isä avaa tv:n, ja istumme sohvalla katsomassa Music TV:tä ja syömässä paistettuja papuja paahtoleivällä pääruoaksi ja epäonnistuneita Taystee -patukoita jälkiruoak-

si. Kumpikaan ei vaivaudu riisumaan kenkiä.

”Neiti Jardine kertoi, että olet sepittänyt jälleen satuja”, isä sanoo suu täynnä paahtoleipää. ”Ilmeisesti hän ei ole saanut kirjettä, jossa kerroin muutosta?”

Puren huulta. ”Se tuhriutui musteeseen”, myönnän. ”Ja limsaan. Niinpä minun piti kertoa itse. Opettaja ei tainnut uskoa. Hän sanoi, että elän mielikuvitusmaailmassa!”

”No, etkö sitten elä?”

Minua alkaa hymyilyttää, mutta yritän pitää naamani peruslukemilla. Isä ei pidä sanasta ”valehdella”. Aina kun opettajat ovat sitä käyttäneet – mitä on tapahtunut tuhka tiheään näiden vuosien aikana – hän on oikaissut nopeasti, etten minä ole valehtelija, vaan taitava ja mielikuvituksekas tarinankertaja, ja elleivät he huomaa sitä, niin ehkä heidän pitäisi tutkituttaa silmänsä.

Se saa minut hymyilemään, mutta nykyään pidän kaiken varalta huolen, että isä pysyy poissa koulun vanhempainilloista.

On hienoa, kun oma isä uskoo minuun ja tukee ja puolustaa ilkeitä opettajia vastaan. On hienoa tietää, että isä pitää minua luovana ja kekseliäänä, mutta siitä huolimatta pieni ääni sisälläni miettii, olisiko totuudessa pysyminen ehkä sittenkin joskus helpompaa.

Ongelmana on, että tarinat tulevat minulta kuin huomaamatta. Opettaja kysyy, missä historian esitelmäni on, ja sillä samalla sekunnilla päähäni putkahtaa täysin valmis tarina siitä, kuinka kotiimme murtauduttiin edellise-

nä yönä ja poliisit veivät esitelmän todisteeksi etsiäkseen siitä sormenjälkiä ja DNA:ta. Unohdin kerran kotiin jumppakamppeeni ja sanoin opettajalle, että pesukoneemme oli seonnut ja repinyt kaiken ohuen ohuiksi suikaleiksi, kunnes vesi oli tulvinut keittiöön ja romahduttanut alakerran asunnon katon.

Se kuulostaa paljon paremmalta ja kiinnostavammalta, värikkäämmältä ja jännittävämmältä kuin ”Minä unohdin”. Ongelmana on, että opettajat ovat yleensä eri mieltä. He pitävät enemmän totuudesta, vaikka se onkin tylsä, harmaa ja ikävä.

Onko vilkas mielikuvitus tosiaan niin suuri rikos?

”Minä selitin kaiken”, isä sanoo. ”Ja neiti Jardinen mielestä sinä et ole sopeutunut kovin hyvin Clyde Academyyn. Hän sanoi, että uusi alku voi olla sinun parhaaksesi.”

”Minä olen sopeutunut ihan hyvin!” väitän raivostuneena.

No, ehkä en sittenkään... mutta minä sinnittelin jotenkuten. Neiti Jardine on saanut kaiken kuulostamaan paljon paremmalta kuin se todellisuudessa olikaan ja tehnyt koko jutusta liian ison numeron. Ja kaikki oli Kirstyn syytä, ilman häntä mitään ei olisi tietysti edes tapahtunut.

”Hän sai mitä ansaitsi”, sanon. ”Kirsty McRae siis.”

Isä kohottaa toista kulmaansa. ”Onko kyseessä se sama Kirsty, jonka toit meille syömään seitsemänvuotiaana ja joka pisteli suihin kaikki Taystee-patukat ja sai sinut itkemään?”

”Sama tapaus.”

”No... ehkä sitten”, isä huokaa.

Kirstyn vuosientakaisesta kyläilystä koitui paljon harmia, mutta jollain kummalla tavalla olin hänelle myös kiitollinen. Hän sai minut esittämään kysymyksiä, joita minulle ei ollut tullut koskaan edes mieleen kysyä.

Olin seitsemänvuotias, mutta en ollut koskaan ihmetellyt, missä äitini oli tai miksi näytin niin erilaiselta kuin isä ja koulutoverini.

”Onko minut adoptoitu?” olin kysynyt isältä muutama päivän päästä. Hän oli pyörittänyt silmiään, ottanut minut syliin ja pyyhkinyt kyyneleeni pois, ja myöhemmin hän oli antanut minulle valokuvan nuoresta, kauniista, nauravasta äidistäni seisomassa rannalla Largsissa sysimustat hiukset tuulessa hulmuten. Olin vain seitsemän, mutta tiesin jo silloin, että jonain päivänä minusta tulisi täsmälleen samannäköinen kuin hänestä. Tummat, mantelinmuotoiset silmät, korkeat poskipäät ja iho kuin maitokahvia.

Hänen nimensä oli Kiko, ja hän oli japanilainen. Minä olin puoliksi japanilainen, enkä ollut tiennyt sitä.

En ollut koskaan kaivannut äitiäni ennen kuin näin sen valokuvan, en ihan totta! Sen jälkeen en kyennyt mitään muuta ajattelemaankaan. Lainasin kirjastosta Japania käsitteleviä kirjoja. Piirsin lukemattomia tussiluonnoksia kimonopukuisista, tummatukkaisista naisista pyörittelemässä käsissään paperista päivänvarjoa, vaikka valokuvassa äidilläni oli farkut ja villapusero. Mielessäni vilisi pa-

